

Arrest

**nr. 107 943 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 januari 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van de beslissing van 28 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. TSHIMPANGILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2011 is verzoekster gehuwd met de heer K.M, van Macedonische nationaliteit met verblijfskaart in België sinds 2 januari 2008.

Op 7 september 2012 is verzoekster toegekomen in België en is een aankomstverklaring opgemaakt.

Op 7 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot onontvankelijkheid van een

aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 februari 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 1

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.11.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)1992

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene heeft de leeftijd van 21 jaar niet bereikt. Het huwelijk werd afgesloten op 30.12.2011, terwijl de echtgenoot reeds in België werd ingeschreven op 02.01.2008. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarde van artikel 10 §1,4 0 van de wet van 15.12.1980.

Bovendien wordt geen enkele buitengewone omstandigheid aangegeven, zoals voorzien in artikel 12bis §1 ,3° van dezelfde wet.”

Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 februari 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid wordt aan de genaamde K. S., geboren op (...)1992, die de Macedonische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 04/03/2013 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

o 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Legaal verblijf verstreken sedert 19.10.2012”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3, eerste lid, 9, 7, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster wijst op artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat voormeld artikel de leeftijd terugbrengt naar achttien jaar als de echtelijke band reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. Verzoekster is op 30 december 2011 gehuwd in Skopje en verwijst naar de

bijgevoegde huwelijksakte van 6 juli 2012. Dit bewijst dat het huwelijk bestond vóór haar aankomst in België. De aanvraag voor de verblijfskaart dateert van 7 november 2012. De minimumleeftijd dient dus teruggebracht te worden naar 18 jaar.

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de wettelijke voorwaarden vervult om de Belgische nationaliteit door nationaliteitskeuze te verkrijgen op grond van artikel 13, 1°, 3° en 4°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, of om ze te herkrijgen, zonder dat evenwel vereist is dat hij gedurende de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag om tot verblijf te worden toegelaten zijn hoofdverblijf in België moet hebben, noch dat hij naargelang het geval, een verklaring van nationaliteitskeuze of een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit hoeft te doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.”

In de mate verzoekster doelt op artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet waar zij stelt dat de leeftijd dient teruggebracht te worden tot achttien jaar voor de beoordeling van haar aanvraag, kan zij niet

worden gevolgd. Verzoekster is weliswaar gehuwd op 30 december 2011, vóór haar aankomst in België doch zij toont niet aan dat er reeds een “*echtelijke band*” bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam aangezien haar echtgenoot sinds 2 januari 2008 in België verblijft. De minimumleeftijd van 21 jaar kan bijgevolg niet worden teruggebracht naar 18 jaar. Het motief dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet is correct. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens inzake de determinerende motieven, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en citeert uit een arrest van de Raad wijst zij op het bestaan van een gezinsleven aangezien zij gehuwd is en thans samenleeft met haar echtgenoot. Verzoekster meent dat er geen afweging is gemaakt tussen haar gezinsleven en het doel van de verwijderingsmaatregel. Zo is er door verwerende partij niet nagegaan of zij een gezinsleven elders kan uitbouwen dan op het Schengengrondgebied. Haar echtgenoot verblijft op het Schengengrondgebied sinds 2008 en is in België tewerkgesteld. Van haar echtgenoot kan niet worden verwacht België te verlaten en zijn werk op te geven om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen banden meer heeft. Uit de motivering blijkt niet dat er een afweging is gemaakt en het gezinsleven wordt op disproportionele wijze geschonden.

In de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters legaal verblijf verstreken is sedert 19 oktober 2012. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Daargelaten de vraag of de relatie die verzoekster met K. M. heeft voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, moet verder worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster – die illegaal in het Rijk verblijft – enig bestaand of vaststaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. In de eerste bestreden beslissing wordt, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, gemotiveerd dat er geen enkele buitengewone omstandigheid wordt aangegeven die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Waar verzoekster thans stelt dat niet van haar echtgenoot kan worden verwacht dat hij zijn verblijf in België en zijn werk opgeeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat zij deze elementen in haar aanvraag heeft opgeworpen voor verwerende partij. Zij kan aldus verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen afweging te hebben gemaakt en rekening te hebben gehouden met deze elementen, nu verwerende partij van deze elementen geen kennis had.

In dit verband moet worden benadrukt dat K.M, net zoals verzoekster, de Macedonische nationaliteit heeft. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling en zijn verzoeksters beschouwingen over het disproportionele karakter van een inmenging in haar gezinsleven niet dienstig.

De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijk van korte duur zijn, met name de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In deze zin wijst de Raad op wat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 46/2006 van 22 maart 2006 in

overweging B 13.3 *mutatis mutandis* stelt: "Door een niet-EG vreemdeling wiens visum verstreken is en die gehuwd is met een niet-EG onderdaan die is toegelaten tot het verblijf in België, te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste machtiging aan te vragen, doen de in het geding zijnde bepalingen evenmin op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven van die vreemdeling en vormen zij geen inmenging die niet kan worden verantwoord door de motieven van algemeen belang vervat in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert."

Gelet op de motivering van de bestreden beslissingen kan verzoekster voorts niet worden gevolgd in haar bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden van het dossier en haar gezinsleven. Met betrekking tot het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar echtgenoot kon verweerder evenzeer in redelijkheid oordelen dat deze feitelijke situatie op zich geen hinderpaal vormt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst en gebruik te maken van de reguliere procedure. Daarenboven stelt de Raad vast dat door een onontvankelijkverklaring van een aanvraag voor een toelating tot verblijf niet wordt verhinderd dat de echtgenoot van verzoekster haar bezoekt in het land van herkomst, noch dat verzoekster haar echtgenoot bezoekt in een land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden, noch dat zij haar echtgenoot desgevallend in België bezoekt mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden. Verzoekster maakt voorts geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in haar land van herkomst of elders wordt verdergezet. Immers, het gegeven dat haar echtgenoot in België verblijfsrecht en werk heeft, impliceert geenszins dat zij slechts in België een gezinsleven kunnen onderhouden. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat haar echtgenoot die de Macedonische nationaliteit heeft alleen in België kan worden tewerkgesteld.

Tevens blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis lagen van het arrest waarnaar verzoekster verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Haar verwijzing naar dit arrest laat dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet ten slotte worden geduïd dat de bestreden beslissingen verzoeksters verblijfssituatie niet wijzigen en niet verhinderen dat zij alsnog haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten indient overeenkomstig de bepalingen van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden kunnen de bestreden beslissingen niet worden beschouwd als een niet toegelaten inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoekster de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur - los van de vraag welk beginsel van behoorlijk bestuur - en een aantal bepalingen van de vreemdelingenwet aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel en deze bepalingen door de bestreden beslissingen zijn geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN